

[Weikop.]

været meget afvisende, vi kan godt sige fuldstændig afvisende, overfor den højtærede ministers lovforslag.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) kunne ligesom den højtærede handelsminister ikke forstå, at det af ministeren fremsatte lovforslag kunne være så dårligt, når jeg i 1951 som handelsminister stillede forslag om og fik gennemført et avancementstop og en ændring af prisloven og det er det, man har prøvet på i udvalget: at lave et forslag omtrent på linie hermed. Allerede ved første behandling forsøgte jeg på — jeg siger udtrykkelig forsøgte på — at forklare overfor den højtærede handelsminister, at der var en betydelig forskel både på avancementstoppet og på forholdene — det lægger jeg afgørende vægt på — i 1951 og 1956. Det, jeg sagde dengang, har øjensynlig ikke hjulpet ret meget, for nu gentages det her, og den højtærede handelsminister har også været ude i landet, vistnok til et købmandsmøde, og fastholdt den efter min mening ejendommelige opfattelse, at det, der var rigtigt i 1951, også må være det i 1956. Hvor beklageligt jeg end finder det, er jeg nødt til at komme ind herpå. Når jeg siger, det er beklageligt, er det, fordi det antagelig må være almindelig bekendt, at der er forskel på tiderne og forholdene i 1951 og i 1956. Avancementstoppet og ændringerne til prisloven blev i 1951, som det rigtigt er sagt, foreslået af mig, da jeg var handelsminister, men som led i et forlig, hvor socialdemokraterne havde ønsket langt videregående indgreb. Som bekendt hører jeg ikke til dem, der ønsker indgreb, hvis det på nogen måde kan undgås, men dengang blev der indgået et forlig, og det respekterede jeg som noget ganske selvfølgeligt. Den højtærede handelsminister skulle på samme måde, som jeg respekterede et forlig i 1951, respektere det forlig, som blev indgået om monopolloven i 1955, men det har hun ikke gjort, hvilket fremgår tydeligt af ministerens forslag.

I 1951 var situationen den, at priser og tilførsler i høj grad var påvirket af Koreakrigen, så vidt — og det ved det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) godt — at vi måtte indføre en brændselsrationering. Prisudviklingen dengang i opadgående retning kan belyses bare ved at nævne engros-

pristallets stigning. Engrospristallet var i 1950 i gennemsnit 293, i 1951 373, en stigning på 80 points. Gennemsnits-engrospristallet var i 1954 341 og i 1955 352, en stigning på 11 points. Jeg håber, at disse tal må kunne overbevise både det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) og handelsministeren om forskellene på 1951 og 1956. Jeg ved ikke, om jeg så kan vente en beklagelse fra ministeren med hensyn til påstanden om, at der ingen forskelle er på situationen i 1951 og den i 1956.

Jeg må måske også minde om, at nationalbankens valutagæld ved udgangen af 1950 var på ikke mindre end 672 mill. kr., mens nationalbanken, da handelsministeren kom til i oktober 1953, havde et valutatilgodehavende på 370 mill. kr.; det var en forskel på ca. 1 milliard. Da jeg var handelsminister, måtte vi vende og dreje, jeg kan godt sige hver shilling, hver dollar, hver penny, inden vi gav den ud, for at stable en balance på benene. I 1951 brugte den daværende regering 80 mill. kr. til import af biler og motorcykler. Den højtærede handelsminister brugte i 1954 mere end 8 gange så meget, nemlig 680 mill. kr., og i 1955 540 mill. kr. Dengang havde vi så sandelig ikke råd til at bruge penge til bananimporten.

Importen er steget ganske betydeligt. Det kan man forsåvidt være tilfreds med, men det er en kendsgerning, og det viser den store forskel, der er på 1951 og 1956. Vi har på en række områder på grund af vore indgåede forpligtelser lempet importen med det resultat — og det synes jeg man skal lægge mærke til — at konkurrencen, og det erkender jeg, er blevet fremmet. I 1950 var tekstilimporten ikke fri, tværtimod havde den socialdemokratiske regering bundet importen meget stærkt. Senere, i 1951, blev den fri mod deponering, en deponering, som socialdemokraterne ikke ville være med til og bekæmpede på det voldsomste, men som havde en prissænkende virkning trods socialdemokraternes påstand om, at der ville ske en fordyrelse gennem de renter, der blev betalt af de deponerede penge.

Og hvad er så sandheden herom? Den kan læses i monopoltilsynets memorandum, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) var inde på. I dette memorandum fremhæves det, at konkurrencen i